

ת"פ 35142/06/15 - מדינת ישראל נגד שמואל גולן

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 35142-06-15 מדינת ישראל נ' גולן(עציר)

7 בדצמבר 2015

בפני כבוד השופטת נאוה בכור
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שמואל גולן (עציר)

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד אריאל אודרברג

הנאשם - הובא - וע"י ב"כ עו"ד עמית פרנטי

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

על פי המפורט בכתב האישום, ביום **15.6.15** נחקר הנאשם בתחנת משטרת כפר סבא ע"י החוקרת איילת קווה (להלן: "החוקרת") בגין תלונה שהגישה נגדו גרושתו המתלוננת אורנה גולן (להלן: "המתלוננת").

בנסיבות אלה, איים הנאשם על החוקרת בפגיעה במתלוננת ובעצמו בכך שאמר לה "אני בסוף אשחט אותה כמו כבש ואתאבד".

2. מטעם המאשימה העידה החוקרת רס"מ אילת קווה (עמ' 5-9 לפרוטוקול) והודעות המתלוננת במשטרה הוגשו בהסכמה (ת/ת-2), ומטעם ההגנה העיד הנאשם (עמ' 9-12 לפרוטוקול).

3. דין ומסקנות

לאחר שנדרשתי למכלול העדויות והראיות בתיק, מצאתי כי עלה בידי המאשימה להוכיח את עובדות כתב

עמוד 1

האישום המיוחסות לנאשם מעל לכל ספק סביר, כפי שיפורט להלן.

הפן העובדתי

מעדותה של החוקרת בבימ"ש, כמו גם מהודעתו של הנאשם במשטרה (ת/4), עולה כי במהלך חקירתו בגין תלונה שהגישה נגדו המתלוננת על הטרדתה, הטיח הנאשם בחוקרת "**אני בסוף אשחט אותה**" (את המתלוננת- נ.ב) **כמו כבש ואתאבד**" (ת/4 ש' 49; פרו' עמ' 6 ש' 1-5), ובהתאם לכך- הוזהר על אתר אף בעבירת איומים.

בחינת הנסיבות בהן נאמרו הדברים מעלה כי היה זה מיד לאחר שהוצגו לו מכתבי נאצה לגביהם הודה כי נכתבו על ידו, והושארו למתלוננת על גבי רכבה ובתיבת הדואר שלה (ת/3; ת/4 ש' 49; פרו' עמ' 8 ש' 11).

לאחר שהוזהר מיד בגין ביצוע עבירת איומים, חזר הנאשם והסביר את הרקע לאמירת הדברים המאיימים אודות המתלוננת, תוך פירוט מעשיה כלפיו, ובכלל זה לטענתו - העובדה כי לקחה לו את הרכב, גנבה לו כספים, שכרה שירותיהם של משרדי עו"ד ורו"ח, והעובדה שלא באה לבקרו בבי"ח חרף מצבו הבריאותי הקשה והיותו חולה סרטן (ת/4 ש' 52-56).

יתרה מכך, מיד לאחר דבר האיום טוען הנאשם כי לא נשארו לו הרבה שנים לחיות בשל מצבו הרפואי ולדבריו "**כמה יש לי לחיות עוד ארבע חמש שנים. יש לי סרטן בגרון ויש לי ניתוח לב ויש לי בצקת בגרון...**" (ת/4 ש' 54-55), באופן שמשמע, אף לדידה של החוקרת, כהסבר לכך שמצוי במצב בו אין לו מה להפסיד מהתאבדותו שלו - כמו גם מפגיעה במתלוננת- לאור התדרדרות מצבו הבריאותי והיותו חי על זמן שאול ממילא, ובכך למעשה- חוזר על האיום בעקיפין (פרו' עמ' 8 ש' 23-24).

למותר לציין כי הנאשם מנסה להכחיש את האיום שבדבריו מיד לאחר אמירתם באומרו לחוקרת "**לא איימתי עליה, זה עצבים פה**" (ת/4 ש' 58), ובהמשך טוען כי "**לא התכוונתי לזה בכלל, זה סתם**" (ת/4 ש' 60; פרו' עמ' 8 ש' 21-28).

דבריו המאיימים של הנאשם לא נאמרו ב"חלל הריק", כי אם מלווים בשלל נאצות, האשמות וגידופים כלפי המתלוננת:

כך, במסגרת חקירתו במשטרה הודה הנאשם כי צעק על המתלוננת בכמה הזדמנויות והאשים אותה בכך שגנבה לו מיליוני שקלים (ת/4 ש' 5-10; פרו' עמ' 8 ש' 1-10), הודה כאמור כי השאיר לה מכתבי נאצה על שמש הרכב ובתיבת הדואר בהם איחל לה בין היתר "**מוות מהיר**" (ת/3; ת/4 ש' 11-12 וש' 49; פרו' עמ' 11 ש' 1-11; פרו' עמ' 8 ש' 12), תאר כי שונא את המתלוננת "**שנאת מוות**" לאחר שעזבה לפתע את הבית וגנבה וזייפה צ'קים שלו (ת/4 ש' 14-16), הודה כי התקשר לבית אחותה ודרש שהמתלוננת תחזיר לו את הכספים שגנבה לטענתו (ת/4 ש' 36-40), הודה כי הוא כועס עליה (ת/4 ש' 73), וכי היא "**מעצבנת**" אותו (ת/4 ש' 73).

(54).

אף בבימ"ש חוזר ומעיד שהמתלוננת הרגיזה אותו מאוד לאחר שלקחה את כל כספו והוא הגיע לפת לחם (פרו' עמ' 10 ש' 17-18; עמ' 11 ש' 18-19).

בבימ"ש טוען הנאשם כי החוקרת לא דייקה בדבריו, ולא אמר את הדברים כלשונם (עמ' 11 ש' 29), אלא אמר **"אני אשחט את עצמי ואתאבד"** (פרו' עמ' 10 ש' 20; עמ' 9 ש' 31-32).

גרסתו של הנאשם אינה מתיישבת עם תוכנם והגיונם הפנימי של הדברים, שעה ש"שחיטה עצמית" לצורך העניין- כמוה כהתאבדות.

יתרה מכך, גרסתו זו נסתרת מניה וביה בעצם חתימתו על הודעתו במשטרה.

על מנת ליישב סתירה זו- טוען הנאשם בבימ"ש כי לא קרא את ההודעה טרם חתם עליה, מכחיש כי החוקרת קראה את ההודעה בפניו (עמ' 12 ש' 4) ואף מגדיל לעשות ומכחיש כי זוהי חתימתו (!) על גבי הודעתו במשטרה (פרו' עמ' 10 ש' 27-30).

החוקרת בהגינותה העידה כי אינה זוכרת אם עובר לחתימתו הקריאה לנאשם את הודעתו (פרו' עמ' 6 ש' 6-9) או שמא קרא אותה בעצמו (עמ' 6 ש' 15-17), אך בהכרח אחת היא מן השתיים (שם, ש' 23).

לא זו בלבד שגרסה זו סותרת את דבריו בחקירתו במשטרה, כמו גם את עדות החוקרת, אלא שאינה מתיישבת עם העובדה לפיה בחקירתו לא טרח לתקן את החוקרת למרות שזו חזרה באוזניו על לשון האיום מספר פעמים (**ת/4** ש' 50-51, ש' 57, ש' 59). וכך מובא בחקירתו-

"ש:למה איימת בפני עכשיו שתשחט אותה"

ת:לא איימתי עליה. זה עצבים פה

ש:ברור לך שכשאתה אומר אני אשחט אותה ואתאבד זה איום

ת:לא התכוונתי לזה בכלל זה סתם"

(ת/4 עמ' 3 ש' 57-60)

מדבריו עולה בברור כי למרות שנשאל פעמיים אודות תוכנו של האיום- ופעם נוספת בעת שהוזכר בגין עבירת האיומים - לא חזר בו מלשון הדברים, והתמקד בכוונה שמאחוריהם.

אף במהלך חקירתו הנגדית בבימ"ש אין בפי הנאשם הסבר לשאלה מדוע לא העמיד את החוקרת על "טעותה" לגרסתו, לגבי לשון האיום במהלך החקירה (פרו' עמ' 10 ש' 7-13).

עדותו בבימ"ש לפיה **"לא אמרתי דבר כזה. התעצבנתי"** (פרו' עמ' 11 ש' 32), רק מחזקת את הסתירה

שבדבריו הואיל ומהם עולה דבר והיפוכו - "הכחשת" אמירה שנאמרה בהיותו עצבני. הכיצד? לנאשם הפתרוני.

לאור האמור, גרסתו של הנאשם, במשטרה ובבימ"ש, הותרה רושם בלתי מהימן בעליל והריני מעדיפה את עדותה של עדת התביעה.

גרסתו המגומגמת של הנאשם אינה אמינה, רצופת סתירות פנימיות, ואינה עולה בקנה אחד עם ההיגיון והשכל הישר, כמו גם עם יתר הראיות בתיק, דוגמת עדות החוקרת ומכתביו למתלוננת (ת/3).

הגם שתוכן המכתבים של הנאשם למתלוננת אינם מכילים איומים כלפיה, הרי הם מגלים כעס רב מצדו ואלימות מילולית של ממש, וממילא לא נחקר אודות איומים בהקשר זה כי אם על תוכנם ועצם השארתם בסביבתה, פעם אחר פעם, באופן שהטריד את שלוות נפשה (פרו' עמ' 7 ש' 15-18).

חיזוק להעדפת גרסת החוקרת על פני זו של הנאשם עולה מעדותה של המתלוננת, שהוגשה בהסכמה ללא צורך בהעדפת בבימ"ש, ממנה עולה התנהלותו האלימה והמאיימת של הנאשם כלפיה.

אליבא עדותה, הנאשם ארב לה במקום בו בילתה, צעק עליה בפומבי "גנבת! גנבת! גנבת! תחזירי לי את הששה מיליון שגנבת לי", קרב את ידיו אליה אך לא נגע בה לאחר שהזהירה אותו כי תתקשר למשטרה (ת/1 ש' 5-12).

מעדותה עולה כי הנאשם הבהיל אותה, וכי היא פונדת ממנו כיוון שיש בו המון כעס (ת/1 ש' 16-21), מתארת כי השאיר לה ארבעה מכתבים בתיבת הדואר ועל שמשת רכבה, בהם מתחשבן עמה לגבי ענייני כספים ומגדפה (ת/1 ש' 22-26, ש' 53-54).

בנוסף, מתארת התנהלות לפיה הנאשם התקשר לבית אחותה, המתגוררת בשכנות לו, באופן שגרם לה לסערת רגשות עד שלבסוף ביקשה ממנו כי יפסיק להציק לה (ת/1 ש' 27-33).

מעדותה עולה כי הוציאה נגד הנאשם צו הגנה לפני מספר שנים, ולא חידשה את הצו בשל פחדה להיות מולו (ת/1 ש' 48-51).

ממכלול הראיות בתיק עולה כי הנאשם אף הגיש תלונה בגין גניבה כנגד המתלוננת, בגינה נחקרה באזהרה במשטרה, והכחישה את טענותיו (ת/2 ש' 3-5; פרו' עמ' 7 ש' 30-32; פרו' עמ' 9 ש' 27-28) - כשלטענתה אף נעשה צעד זה במטרה להציק לה ולהטרידה (ת/2 ש' 11-13) ותארה כי קשה לה עם הטרדותיו (ת/2 ש' 19).

אשר על כן ונוכח האמור לעיל, הריני קובעת כממצא שבעובדה כי עובדות כתב האישום הוכחו בפניי ברמה הנדרשת בפלילים.

הפן המשפטי

המחוקק הגדיר את עבירת האיומים **בסעיף 192 לחוק** כדלקמן (ההדגשות שלי- נ.ב.)-

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים"

לאור בחינת החוק והפסיקה הרלוונטית, השתכנעתי כי **היסוד העובדתי** של עבירת האיומים התקיים בעניינו של הנאשם.

ברע"פ 2038/04 שמואל לם נגד מדינת ישראל (לא פורסם, מיום 4.1.06) (להלן: "פרשת שמואל לם") קבע בימ"ש אמת המידה **אובייקטיבית** לבחינת ביטוי החשוד כאיום, היינו- של אדם מן הישוב הנמצא בנעלי המאיום ובמכלול הנסיבות בהן נמסר הביטוי, ובכלל זה- זהות הצדדים, מערכת היחסים ביניהם, הרקע לביטוי וההתרחשויות או התוצאות שבאו לאחריו, כשניתוח הנסיבות יעשה בהתאם להיגיון, השכל הישר וניסיון החיים (שם, פסקה 15).

בעניינו- מדובר באיום חמור לרצח המתלוננת, שהושמע באוזניה של חוקרת המשטרה, בעת שהנאשם נחקר על הטרדתה של אותה מתלוננת, וברקע- מערכת יחסים עכורה בין הצדדים, הליך גירושים קשה והגשת תלונות הדדיות.

בכל הנוגע להשמעת האיום באוזני אדם אחר שאינו מושא האיום עצמו, עמד בימ"ש העליון בפרשת שמואל לם, וקבע כי ככל שמדובר באיום הנאמר בפני נושאי משרה מסוימים, ובכלל זה שוטרים, יתקיימו יסודות העבירה הואיל ויש בנאמר כדי להשפיע עליהם מתוקף תפקידם ואחריותם המקצועית. וכך נקבע שם-

"בדרך כלל, כאשר האמירה נמסרת לאדם, אשר בשל מעמדו או תפקידו כלפי המאיים יהיה בה כדי לערער את שלוות נפשו, והיא אכן נאמרה כדי להפחידו, הרי שהעדר הזיקה בין קולט האמירה לבין מושא אינו משמעותי. כך, למשל, כאשר האמירה המאיימת נמסרת לעובד סוציאלי, פסיכולוג או שוטר, הרי שלהתנהגותו של המאיים יכולה להיות השפעה על נושאי תפקידים אלה בשל מעמדם המקצועי ואחריותם המקצועית. לפיכך, אמירה שנמסרת להם - גם כאשר מושא האמירה אינו מוכר להם - עשויה לעלות כדי איום כלפיהם, אם היא נאמרה במטרה להשפיע על שלוות נפשם ולהפחידם...בנסיבות המתאימות ייתכן כי אמירה כזו תעלה כדי איום על קולט האמירה למרות שהוא עצמו אינו יעד האיום או מושאו, ואף אם אין מתקיימת זיקה בינו לבין מושא האיום. ניתן לראות, אפוא, כי מיהותו של קולט האמירה עשויה להיות בעלת משמעות רבה בבואנו לבחון את מהותה ואופייה של האמירה החשודה כמאיימת."

(פרשת שמואל לם, פסקאות 15-16)

דברים אלה מקבלים משנה תוקף בענייננו, מקום בו הושמע האיום בסיטואציה בה נחקר הנאשם אודות תלונתה של גרושתו נגדו כי אורב לה ומטריד אותה, ועל רקע הסכסוך ביניהם.

יתרה מכך, בפרשת שמואל לם נקבע כי ככל שלשון האיום בוטה וחמורה יותר - דוגמת איום ברצח - כך אמת המידה האובייקטיבית לבחינת היותו של הביטוי בבחינת איום תתקיים על נקל, באופן שייתר כל צורך בזיקה או קשר בין קולט האיום למושא. וכך נקבע שם-

"ניתן, אפוא, לקבוע, כי ככל שהאמירה תהא חמורה ופוגענית יותר מבחינת תוכנה כך יהיה זה ברור יותר כי מעצם טיבה ואופייה היא מהווה איום כלפי קולט האמירה. לפיכך, אמירה עלולה לעלות כדי איום גם בהעדר כל זיקה בין המאויש שקלט את האמירה לבין מושא האמירה וזאת בעיקר בשל מהותה וחומרתה של האמירה. כך, למשל, סביר כי איום ברצח, כבדוגמא שהבאנו, או דברי בלע חמורים אחרים, יש בהם כדי להפחיד את מי ששומעם ולהוות איום עליו."

יש לציין כי מכיוון שעבירת האיומים הינה עבירה התנהגותית, הרי שאין נפקא מינה אם הערכים המוגנים נפגעו בפועל או שההפחדה התממשה, כי אם די בפעולת האיום עצמה, שבוצעה מתוך כוונה להפחיד, כדי לקיים את יסודות העבירה (פרשת שמואל לם, פסקה 7).

חרף טענותיו של הנאשם השתכנעתי אף בהתקיימותו של **היסוד הנפשי** של עבירת האיומים בנסיבות אלה.

במסגרת הלכת הצפיות החלה בעבירת האיומים, קבעה הפסיקה כי יש צורך במודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרבה לוודאות, שהביטוי המאיים עלול להפחיד או להקניט את המאויש על מנת לקיים את היסוד הנפשי הנדרש (פרשת שמואל לם, פסקאות 39-40).

בענייננו- אין ספק כי הנאשם השמיע את איומו במטרה ברורה להפחיד את החוקרת מפני אפשרות קיומה של האפשרות כי אכן ירצח את המתלוננת כפועל יוצא מהתעמרותה בו לתפיסתו. בנוסף, העובדה לפיה גם לאחר שמוזהר בגין עבירת האיומים- ממשיך הנאשם ומפרט את עוולותיה של המתלוננת כלפיו- כמו גם את העובדה כי לו עצמו אין מה להפסיד בשל מצבו הרפואי הקשה- מחזקת את הטענה כי באיום ביקש "להעביר מסר" מאיים למתלוננת לפיו אם לא תחדל ממעשיה- יתממש האיום.

4. לאור כל האמור, מצאתי כי עלה בידה של המאשימה להוכיח את עובדות כתב האישום מעל לכל ספק סביר, והריני מרשיעה את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ה כסלו תשע"ו, 07 דצמבר 2015, במעמד הנוכחים.